

SANITACIJA

Deponija je mesto gde se nerazvrstano odlaže lokalni čvrsti otpad i sav otpad od ljudskih aktivnosti. Prema italijanskim propisima dozvoljena su tri različite tipa deponija:

- Deponija za inertni otpad
- otpada koji nije štetan (obuhvata i čvrst lokalni otpad) Deponija
- za štetni otpad (obuhvata pepeo i peći za spaljivanje otpada) Deponija

Prema propisu 99/31/EC Evropske Unije samo materijali sa malom količinom organskog ugljenika i nerekicirajući materijali mogu da završe na deponiji: drugim rečima, dajući prednost sanaciji, gore pomenuti zakon podstiče đubrenje i reciklažu otpadnog materijala kao primarne strategije za odlaganje otpada i on jasno kaže: „ Upotreba deponija za nerazvrstano odbacivanje se mora u potpunosti izbegavati“.

Ostaci velike količine otpada, posebno organski MSW, ostaju aktivni preko 30 godina i kroz prirodne procese anaerobnog raspadanja dobija se velika količina otpadnih voda (filtrat) koje veoma zagađuju kako zemljište tako i podzemne vode.

Vreme propadanja mnogih materijala uglavnom nerazvrstanih deponija (npr. plastika i štetni otpad) je veoma dugo, tragovi ovih materija opstanu i do 1000 godina nakon zatvaranja deponije i zato je veoma važno razvrstavati otpad. Podaci iz 2006 svedoče da je više od 50% ukupnog otpada bačeno na deponije.

Što se tiče ispuštanja u atmosferu gasova koji izazivaju klimatsku promenu, deponije su štetne ukoliko otpad nije razvrstan unapred (što je na žalost čest slučaj). Naučno je dokazano da otpad u deponijama izaziva visoku emisiju CH_4 i CO_2 dva veoma aktivna gasa staklene bašte. Prema tome, moderna deponija mora da obezbedi prisustvo sistema za uvlačenje ovih gasova (posebno metana, koji se može iskoristiti umesto da se rasprši u atmosferu).

Emisija gasova se može smanjiti ili eliminisati konstrukcionim tehnikama i procedurama prethodne obrade određenog otpada, posebno odvojeno prikupljanje mokrih delova i svega što se može reciklirati.

Moderna deponija mora biti napravljena u skladu sa geološkim barijerama da bi se izolovao otpad iz zemljišta i da bi se biogas ponovo iskoristio kao gorivo za proizvodnju energije.

Ukoliko je deponija osmišljena i napravljena na pravi način, otpad se mora nadzirati još najmanje 30 godina nakon zatvaranja deponije. U međuvremenu, to područje se koristi u druge svrhe (obično se površinsko zemljište koristi za zasađivanje biljaka).

Način pravljenja deponije je bitan, isto koliko i upravljanje njom. U stvari, svaka deponija je napravljena tako da prihvati određenu vrstu otpada (inertan, bezopasan i štetan) i prema tome, prihvata se samo ta vrsta otpada. Takođe, svaka deponija je napravljena da smesti određenu količinu otpada, prema tome ima određen životni vek koji se ne može produžavati u nedogled. Dobro organizovana deponija ne zagađuje mnogo, iako postoje nedostaci kao što je narušavanje izgleda okruženja (bar dok ne bude zatvorena i ne posadi se drveće) i potreba za nadgledanjem ove oblasti neki vremenski period nakon obustavljanja aktivnosti.

Filtrat, tečnost koja se dobija kao rezultat filtriranja i fermentacionih procesa na deponiji se ekstrahuje iz bunara pomoću zaranjajućih pumpi smeštenih u bunaru.

Dobar menadžment uključuje i mesečno nadgledanje ekstrakcije filtrata. Jednom ekstrahovan, filtrat se skuplja u rezervoare za skladištenje i šalje se na odlaganje u odobrena postrojenja.